

IV

*Soudce Ti se dozvídá o krádeži neviditelných šperků;
musí slíbit, že sám sebe zatkne.*

Lidé ze sídla rodiny A, jichž se soudce Ti zbavil s pomocí strašidelného kostýmu, naneštěstí pro něj o té nepřijemnosti nemlčeli. Nic se nešíří rychleji než štavnatá anekdota s nádechem nadpřirozena. Fakt, že ti, kdo ji vyprávěli, byli jejími ubohými oběťmi, ještě umocnil její uvěřitelnost. Kdo by se tak asi nepravdivě chlubil, že s ocasem mezi nohama utekl před strašidlem?

Když se Ti ráno probudil, vědělo už celé město, že se v chrámu Manželství objevila démonická nestvůra a napadla nevinné sloužící, kteří se do těch končin na počátku noci odvážili. Seržant Chung před něj rovnal misky se snídaní a přitom mu o tom vykládal.

„Když si představím, že na toho netvora narazila sama Vaše Excellence, ten večer, co se konal banket! Jakému nebezpečí jste unikl!“

„Možná to není tentýž,“ odvětil Ti a zbavoval skořápky mramorované vajíčko vařené v čaji. „Ten můj mi připadal neškodný.“

„Nechť to Vaše Excellence uváží!“ trval na svém seržant Chung. „Sluhové čelili odpornému tvorů, neforemnému, zarostlému a kosmatému, který vzdáleně připomínal mandarína, aby lépe oklamal lehkověrné důvěřivce!“

„Ale jdi,“ komentoval to soudce a přihlazoval si už tak dokonale uhlazený černý plnovous.

Po snídani si oblékl domácí oděv a šel se věnovat důležitým povinnostem, v jejichž popředí byly ty záležitosti svyměřováním hranic kantonů, ještě otravnější než boj s přízraky. Místo aby se potloukal ve společnosti vodní víly, měl nos zabořený ve starých papírech a pomáhal mu tajemník stejně zpuchřelý jako ty pergameny. Neustále doufal, že události předešlé noci vyvolaly nějaký zvrat, který ho vytrhne z té ubíjející rutiny. S pokračujícím dnem se stále více divil, že A Luo-ang nevznesl stížnost kvůli vniknutí na jeho pozemek a loupeži. Nakonec došel k předpokladu, že bohatý výrobce nožů raději nechtěl na tu slavnou dřevěnou desku upozorňovat; byla pro něj příliš zrádná.

Soudce něco napadlo, právě když se tajemník i on sám snažili pochopit, jestli neurčitá hromada kamení zvaná „vrchem“ patří tomu, či onomu kantonu.

„Povězte mi, ty ostrovy v řece, která teče na východ od našeho města, spadají do naší jurisdikce?“

Tajemník zavrtěl hlavou.